

[Glensgård]

hversvslivet. Alt dette fører frem til, at vi på én gang kan gavne beskæftigelsen og betalingsbalancen. Omkostningsniveauet skal altså ned.

Dansk Arbejdsgiverforening og LO, socialdemokratiet, venstre og de andre gamle partier har jo hævdet, at det var nødvendigt at fastholde den frie forhandlingsret på arbejdsmarkedet. Det er hykleri, fordi folketinget jo nødvendigvis skal gribe ind, ja, i 1979 anmoder arbejdsmarkedets parter jo direkte folketinget om at gøre det. Men folketinget har allerede grebet ind i arbejdsmarkedets parternes forhandlinger. Folketinget har nemlig grebet ind på den måde, at det har bestemt noget vedrørende skatterne. Det er egentlig også rimeligt, fordi vi er den øverste myndighed i dette land.

Når arbejdsmarkedets parter ikke kan komme videre, hænger det naturligvis sammen med, at de ikke ved, hvad der sker på beskatningsområdet. Folketinget har gennemført en skattelovgivning, som bevirker, at 58 øre ud af hver krone fjernes af rovdryret, fjernes på den måde, at der kun er en lille smule tilbage, rester. Men nu skal man vare sig, for gribbene er på vej efter resterne. Det er således, at de danske lønmodtagere ifølge regeringens økonomiske minister må se i øjnene, at hvis ikke vi når at komme ned under et betalingsbalanceunderskud på 6½ mia kr., så kommer der nye skatter og afgifter. Det var økonomiminister Anders Andersens bemærkninger ved offentliggørelsen af det økonomiske sekretariats rapport. Betalingsbalanceunderskuddet skal altså ligge under 6½ mia kr., ellers får vi nye skatter og afgifter. Det står vel fast, for det er vel ikke således, at finansministeren i dag vil afkræfte økonomiministerens bemærkninger? Folketinget skal altså gribe ind i overenskomstsituationen, for at vi kan få afklaret disse ting. Jens Thorsen og Thomas Nielsen kan ikke mindske beskatningen af produktion. Det kan man kun gøre ét sted, og det er i folketinget.

Hvad står vi så i nu? Vi står i den situation, at regeringen har ladet disse skinforhandlinger foregå siden efteråret, og alle vidste, at det ville ende i folketinget. Ingen har været i tvivl, endog Thomas Nielsen har ikke været i tvivl om, at folketinget skulle gribe ind i situationen. Alligevel har vi ladet det køre med forhandlinger, trepartsforhandlinger, møder mellem LO og socialdemokratiet, mellem LO

og regeringen og mellem LO og venstre, hvis det ellers gik, som en enkelt venstremand sagde, at man ville snakke med dem. Men så var der forhandlinger mellem det andet lille regeringsparti og den anden del af arbejdsmarkedet.

Står vi så i en situation nu, hvor vi kan forvente, at folketinget skal gribe ind? Ja, det gør vi, men der er ingen, der tør, ingen tør komme ud af busken. Vi må erkende, at den frie forhandlingsret skal sættes til side nu og her, der er kun ét sted, disse problemer kan løses, og det er i folketinget.

Hvis det nu resulterer i, at socialdemokratiet og venstre ikke kan blive enige, så får vi et hurtigt valg, sagde statsminister Anker Jørgensen på et møde i Billund forleden aften. Er et valg nu, samtidig med at 350.000 mennesker går ud i en kaotisk strejke- og lock-outsituation, lykken? Nej, naturligvis er det ikke det. Hvis man sigtede på et valg fra socialdemokratiets side, så skulle valget have været afholdt så betids, at vi kunne nå at samle et folketing, inden vi kom ud i den kaotiske strejke- og lockoutsituation. Men nu har man altså bevidst eller ubevidst, begavet eller ubegavet styret hen i en situation, hvor folketinget står over for på den ene side en valgtrussel og på den anden side en trussel om store problemer i samfundet med 350.000 mennesker ude af beskæftigelse.

Det er en ulykkelig situation, hvis statsministeren ønsker at kaste landet ud i sådanne kaotiske forhold. Vi håber det ikke. Vi mener, at folketinget skal gribe fat om nælden, trække arbejdstøjet på og komme i gang. Vi synes ikke, det er rimeligt, at finansministeren her meddeler, at man nu må forsøge at få en dialog i gang mellem regeringen og arbejdsmarkedets parter. Den tid er overstået. Vi har kun 14 dage til at afklare situationen. De 14 dage skal i hvert fald ikke misbruges, som de sidste 3 måneder er blevet misbrugt, hvor vi har set finansministeren, arbejdsministeren og statsministeren suse ind og ud ad LOs dør. Sådan skal de næste 14 dage ikke misbruges. Det er folketinget, der skal tage fat, og vi opfordrer regeringen til at tage fat på de problemer. Læg problemerne i folketinget, således at vi kan løse dem her! Så vil det vise sig, om regeringen kan holde sammen. Så vil det vise sig, om oppositionen kan holde sammen. Det vil i det hele taget vise sig, om dette folketing er i stand til at